

Vergaderjaar 2007–2008

31 225

De immigratieramp van Nederland; vreemd vreemdelingenbeleid

Nr. 2

INITIATIEFNOTA

Ontvangen 3 oktober 2007

DE IMMIGRATIERAMP VAN NEDERLAND; VREEMD VREEMDELINGENBELEID

1. Algemene knelpunten in het vreemdelingenbeleid

1.1 Het rechtmatig in Nederland mogen zijn door het indienen van een verblijfsaanvraag

Het indienen van een verblijfsaanvraag is genoeg om legaal in Nederland te mogen zijn. Daardoor reizen vele vreemdelingen illegaal naar Nederland, en regelen hier op simpele wijze (tijdelijk) rechtmatig verblijf door een verblijfsvergunning aan te vragen. Deze «binnen zonder kloppen»-benadering, die het mogelijk maakt om hier zelfs zonder visum te mogen zijn, heeft de instroom van vreemdelingen tot grote hoogten opgestuwd.

1.2 Het eindeloos kunnen indienen van verblijfsaanvragen

Er is geen grens gesteld aan het aantal verblijfsaanvragen dat kan worden ingediend. Logisch gevolg is dat vreemdelingen zichzelf eindeloos in procedure houden om het land maar niet te hoeven verlaten. Het traineren van procedures, en daarmee van het vertrek uit Nederland, is recentelijk bekroond met een generaal pardon. Vorig jaar is door een kamermeerderheid een motie van het lid Wilders aangenomen, die ertoe strekt om het «procedure stapelen» uit te bannen. Het kabinet weigert deze motie echter uit te voeren. Het probleem van het procedurestapelen blijft dus bestaan, waardoor vreemdelingen zichzelf – tot het volgende generaal pardon – nog steeds eindeloos in procedure kunnen houden.

1.3 Het mogelijk maken van langdurig verblijf in het buitenland

Hoewel het voor de hand ligt om van vreemdelingen te vragen in Nederland te (blijven) wonen wanneer zij een Nederlandse verblijfsvergunning hebben, mogen zij jaarlijks rustig een half jaar in hun land van herkomst vertoeven. Hier wordt dankbaar gebruik van gemaakt, wat de integratie in de Nederlandse samenleving natuurlijk niet ten goede komt. Criminelen

mogen trouwens nog langer wegblijven als ze in een ander land een gevangenisstraf uitzitten.

1.4 Een asielstatus is een blijvende status

Iemand die een asielstatus heeft, kan na 5 jaar al een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd c.q. een Nederlands paspoort krijgen. De Nederlandse samenleving vangt dus blijvend zeer veel mensen op, die zonder problemen veilig terug kunnen keren naar hun land van herkomst. Dit is een merkwaardige vanzelfsprekendheid, die asiel aanvragen in Nederland bijzonder aantrekkelijk maakt.

1.5 Het massaal toelaten van vreemdelingen op grond van bijzondere (pardon)regelingen

De steeds terugkerende illegalen- of pardonregelingen rijden het vreemdelingenbeleid op ongelooflijke wijze in de wielen. Steeds weer wordt aangetoond dat in Nederland verblijfsrecht is te krijgen zonder aan de gangbare toelatingsvoorwaarden te voldoen, dat het loont om nooit meer vrijwillig weg te gaan, dat het daarentegen loont om je eindeloos in procedure te houden of de illegaliteit in te duiken. Bijzondere regelingen houden overigens niet op bij illegalen- of pardonregelingen; vreemdelingen worden voortdurend buiten het gebruikelijke vreemdelingenbeleid om in het bezit gesteld van verblijfsvergunningen. Zo is een aantal jaren geleden besloten om iedereen die een aanvraag om een verblijfsvergunning had ingediend op grond van «klemmende redenen van humanitaire aard», waarop na drie jaar nog niet was beslist, in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning. Dit betekende een massale inwilliging van normaliter kansloze aanvragen.

1.6 Zwak optreden tegen criminele migranten

Tot voor kort stond het plegen van een ernstig misdrijf het verkrijgen van een verblijfsvergunning vaak niet in de weg. Duizenden criminele vreemdelingen zijn «gewoon» tot Nederland toegelaten, na de samenleving eerder te hebben opgehadeld met geweld, overvallen, drugshandel etc. Hoewel het openbare ordebeleid is aangescherpt, worden er nog steeds criminelen toegelaten. Gewelds- en drugsdelicten verjaren namelijk na 10 jaar, en andere misdrijven na slechts vijf jaar. Verder raken veel criminelen die al een verblijfsvergunning hebben deze na het plegen van misdrijven niet standaard kwijt. Na het verkrijgen van een Nederlands paspoort (na drie of vijf jaar verblijf in Nederland) kan een misdrijf, hoe ernstig dan ook, helemaal niet meer leiden tot intrekking van verblijfsrecht.

1.7 Slechte aanpak van vreemdelingen die valse gegevens verstrekken

Het verstrekken van onjuiste gegevens is bij een verblijfsaanvraag geen zelfstandige afwijzingsgrond. Ook als bij een eerdere verblijfsaanvraag is gelogen/bedrogen, heeft dat geen consequenties voor een volgende verblijfsaanvraag. Dit leidt er bijvoorbeeld toe dat veel afgewezen asielzoekers, die in de asielprocedure uit Irak claimden te komen, zich in een volgende procedure (meestal voor gezinsvorming) met een puntgaaf Egyptisch paspoort melden. Ook op het achterhouden van relevante gegevens staat overigens geen sanctie. Als een relatie op grond waarvan een vreemdeling verblijfsrecht heeft ontworcht is, wordt dit bijvoorbeeld zelden doorgegeven, omdat men weet dat dan de verblijfsvergunning kan worden ingetrokken. Het sjoemelen met gegevens wordt dus in het geheel niet ontmoedigd.

2. Wanbeleid bij gezinsvorming- en hereniging

Politiek en media hebben altijd de asielzoeker centraal gesteld in de discussies over het vreemdelingenbeleid. Hiermee is de Nederlandse bevolking (waarschijnlijk bewust) op het verkeerde been gezet, omdat verreweg de meeste vreemdelingen naar Nederland komen in het kader van gezinsvorming- en hereniging. Het gaat hierbij (nog steeds) om tienduizenden mensen per jaar. Dit is dus de ware motor achter de decennia durende massaimmigratie vanuit landen als Marokko en Turkije. Daarom verdient deze vorm van migratie speciale aandacht bij het in kaart brengen van de misstanden in het vreemdelingenbeleid. Dit geldt te meer omdat massaal misbruik wordt gemaakt van de mogelijkheden om op grond van «verblijf bij (huwelijks)partner» een verblijfsvergunning te krijgen. Onderstaande punten geven een beeld van het uiterst naïeve beleid op het gebied van gezinsmigratie.

2.1 *Het in de hand werken van ketenmigratie*

Het gezinsvormings- en herenigingsbeleid wordt door vreemdelingen op grote schaal aangegrepen om zich in Nederland te vestigen. Van echte duurzame relaties of huwelijken, op grond waarvan dat recht wordt verkregen, is in zeer veel gevallen geen sprake. De praktijk is dat «partners» (al dan niet met kinderen) door in Nederland woonachtige oud-landgenoten naar Nederland worden gehaald en in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning. Deze verblijfsvergunning wordt de eerste drie jaar afgegeven op voorwaarde dat de relatie of het huwelijk blijft bestaan. Na drie jaar is de afhankelijkheid van de (huwelijks)relatie voorbij en kan een zelfstandige verblijfsvergunning (voor «voortgezet verblijf») of een Nederlands paspoort worden verkregen. Buitengewoon veel (huwelijks)relaties eindigen na (precies) drie jaar. Dit duidt er natuurlijk op dat de relaties veelal gefingeerd zijn om een verblijfsvergunning te bemachtigen en dat de boel dus platweg bedonderd wordt. Na de drie jaar halen beide «ex-partners» nieuwe oud-landgenoten («partners») naar Nederland, waarmee een herhaling van zetten optreedt. Ook kinderen van naar Nederland komende partners en kinderen van vreemdelingen die in Nederland zijn geboren laten meestal «partners» uit het buitenland overkomen, waarmee het beschreven sneeuwbaaleffect nog verder wordt versterkt. Ter illustratie: van alle Marokkanen en Turken in Nederland haalt maar liefst driekwart de (huwelijks)partner uit het land van herkomst, ondanks het feit dat het aanbod van in Nederland woonachtige Turken of Marokkanen natuurlijk al zeer groot is.

Dit sneeuwbaaleffect kan «ketenmigratie» worden genoemd en is reeds decennia lang gaande. De Marokkaanse gemeenschap in Nederland is hierdoor uitgegroeid van enkele duizenden personen naar honderdduizenden. En de gecombineerde groep Turken en Marokkanen is in de (korte) periode van 1990 tot 2000 met maar liefst 70% gegroeid. Deze groei kan onmogelijk alleen verklaard worden door de overkomst van «echte» (huwelijks)partners van gastarbeiders en hun kinderen en vervolgens de overkomst van «echte» (huwelijks)partners van die kinderen. Het is onbegrijpelijk dat het massale misbruik van het gezinsmigratiebeleid nooit is gestopt, maar zelfs in de hand is gewerkt door na een zeer korte periode van drie jaar aan gezinsmigranten zelfstandig verblijf toe te staan.

2.2 *Het ongelimiteerd over kunnen laten komen van partners*

Misbruik van het gezinsvormings- en -herenigingsbeleid wordt ook eenvoudig gemaakt omdat een individuele vreemdeling ongelimiteerd nieuwe partners achter elkaar naar Nederland kan halen. Wanneer iemand bijvoorbeeld al acht keer een partner uit het land van herkomst over heeft

laten komen, is er geen enkele regel die de overkomst van een negende partner in de weg staat. Als iets een indicatie is van schijnrelaties, dan is het natuurlijk wel het veelvuldig over laten komen van partners. Maar ook dit wordt al decennialang goed gevonden.

2.3 Het mogelijk maken van de wisseltruc

Een volgend voorbeeld van het feit dat het huidige beleid op het gebied van gezinsmigratie massaal misbruik in de hand werkt, is dat bijzonder veel vreemdelingen om overkomst van hun ex-partner vragen. Deze vreemdelingen hebben verblijfsrecht in Nederland gekregen via een gestelde relatie met een in Nederland woonachtig persoon (veelal een oud-landgenoot), en wanneer na drie jaar zelfstandig verblijfsrecht is verkregen, wordt gesteld dat de relatie met de in het land van herkomst achtergebleven ex-partner is opgeleefd en wordt om overkomst gevraagd. De naar Nederland verhuizende (ex)partner neemt de kinderen dan natuurlijk ook mee. Het vooropgezette plan om als echtpaar/koppel/gezin met kinderen naar Nederland te verhuizen is via deze weg (van het aanvankelijk opzetten van een schijnrelatie) al na drie jaar uitgevoerd en staat bij IND-medewerkers bekend als «de wisseltruc».

2.4 Dramatisch EU-beleid

Het Nederlandse wanbeleid ten aanzien van gezinsvorming- en hereniging wordt qua slapte en mogelijkheden tot misbruik overtroffen door het EU-beleid. Dit EU-beleid op het gebied van gezinsvorming en hereniging geldt voor ingezetenen van de EU die in een ander EU-land verblijven dan het land waar ze de nationaliteit van hebben; Spanjaarden die in Frankrijk verblijven, Nederlanders die in België verblijven etc. Voor deze «gemeenschapsonderdanen» geldt het nationale toelatingsbeleid van de verschillende EU-lidstaten niet meer, omdat ze gebruik maken van het recht van vrij verkeer binnen de EU, zoals dat is omschreven in het EU-verdrag. Deze mensen hebben een verblijfsstatus die wordt ontleend aan dat EU-verdrag. Nu wil het geval dat niet alleen Nederlanders die in bijvoorbeeld België verblijven een EU-verblijfsstatus krijgen, maar ook hun gezins- en familieleden. De nationaliteit van deze gezins- en familieleden is hierbij niet van belang! Alle voorwaarden zoals die normaal gesproken in het nationale toelatingsbeleid gelden om iemand uit het buitenland over te laten komen, worden met deze mogelijkheid omzeild c.q. «overruled» door de veel mildere EU-bepalingen. Deze route wordt natuurlijk dankbaar gebruikt door alle vreemdelingen die normaliter niet in aanmerking zouden komen voor een verblijfsvergunning. Deze vreemdelingen komen massaal met bijv. een Duitse partner op de proppen, wat garant staat voor verblijfsrecht. Op deze grote en problematische migratiestroom heeft Nederland dus al geen vat meer.

3. Slechte uitvoering van het vreemdelingenbeleid

De gevolgen van de vele tekortkomingen in het vreemdelingenbeleid, als hiervoor beschreven, hebben een desastreus effect voor onze samenleving. Wat echter misschien nog wel een groter probleem is dan een zwak vreemdelingenbeleid, is de slechte wijze waarop dit beleid door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) wordt uitgevoerd. Vele vreemdelingen krijgen een verblijfsvergunning terwijl ze daar geen recht op hebben.

3.1 Slechte controle op de inkomenseis

De belangrijkste voorwaarde om in het kader van gezinsmigratie een verblijfsvergunning te krijgen is de inkomenseis. Iemand die een partner

of familielid uit het buitenland wil laten overkomen, moet bij gezinsvorming tenminste 120% van het minimumloon verdienen. Bij gezinshereniging is de norm tenminste 100% van het bestaansminimum, als bepaald in de Wet Werk en Bijstand. Dit komt neer op respectievelijk € 1 441 en € 1 201 netto. In de praktijk blijkt deze eis echter weinig voor te stellen. Vreemdelingen geven zelf aan, bijvoorbeeld in het *Justitie Magazine*, dat de inkomenseis makkelijk te manipuleren is: «*Je gaat naar een naaiatelier of uitzendbureau en krijgt een bewijs van inkomen*». Zo wordt de inkomenseis massaal met het verstrekken van valse gegevens en documenten als werkgeversverklaringen, salarisspecificaties en arbeidscontracten omzeild.

De fraude ligt er ontzettend dik bovenop. Toen onlangs de inkomenseis bij gezinsvorming omhoog werd bijgesteld naar bovenstaand bedrag van netto € 1 441, verdienden vele allochtonen, die een partner uit het buitenland wilden halen en via uitzendbureautjes bijvoorbeeld in de tuinbouw (stelden te) werken, plotseling dit voor hun werk en vaak jonge leeftijd onwaarschijnlijk hoge salaris. Het spreekt voor zich dat de «manipulatie», zoals vreemdelingen het omzeilen van de inkomenseis zelf noemen, alleen mogelijk is door een zeer slechte controle door de IND op de gestelde dienstverbanden. Zo wordt vrijwel nooit, ter verificatie van het gestelde inkomen, navraag gedaan bij de belastingdienst. Ook wordt nooit navraag gedaan bij de sociale dienst of iemand een bijstandsuitkering ontvangt, wat het verstrekken van de verblijfsvergunning ook in de weg staat. Iemand die een bijstandsuitkering heeft en bij de IND met valse gegevens aantoonde dat hij/zij inkomen uit werk heeft, kan hier altijd mee weg komen.

3.2 Slechte controle op samenwoning en vestiging in Nederland

Een andere belangrijke voorwaarde, waaraan bij gezinsvorming en hereniging moet worden voldaan, is dat de immigrant op hetzelfde adres verblijft als de partner of het familielid. Dit is vanzelfsprekend, omdat «verblijf bij partner c.q. familielid» immers de reden is van het verstrekken van een verblijfsvergunning. Om een verblijfsvergunning te krijgen en te behouden dient men zich dus bij de GBA (gemeentelijke basisadministratie) in te schrijven op hetzelfde adres.

Controle door de IND of men wel op hetzelfde adres verblijft moet dus plaatsvinden middels gegevens van de GBA. Nu wil echter het geval dat IND-medewerkers helemaal geen toegang hebben tot deze cruciale informatie! En mutaties van de adresgegevens van vreemdelingen bij de GBA's worden niet automatisch doorgegeven aan de IND. Hoewel bij de eerste toelatingsaanvraag door de immigrant zelf met GBA-gegevens moet worden aangetoond dat hij/zij op hetzelfde adres woont als zijn/haar partner of familielid, is er geen haan die ernaar kraait als de immigrant zich daarna op een ander adres vestigt. Van doorlopende controle op samenwoning is dus geen sprake. Als iemand bijvoorbeeld voor 5 jaar in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning, is er gedurende die 5 jaar geen enkele tussentijdse controle of die persoon bij de GBA nog wel op hetzelfde adres staat ingeschreven als de partner of het familielid.

De gevolgen hiervan laten zich niet raden: duizenden vreemdelingen die niet meer aan de samenwoningsvoorwaarde voldoen en dus geen recht meer hebben op hun verblijfsvergunning houden deze toch omdat de IND zo'n voor de hand liggend controlemiddel als het periodiek bekijken van GBA-gegevens onbenut laat! Alleen bij wijze van puur toeval komt soms aan het licht dat niet meer aan het samenwoningsvereiste wordt voldaan.

Niet alleen GBA-gegevens zijn cruciaal om te controleren of sprake is van samenwoning. In veel gevallen staan vreemdelingen keurig ingeschreven op hetzelfde adres als hun partner of familielid, maar wonen ze in de praktijk toch elders. Omdat de voorwaarde is dat sprake moet zijn van feitelijke samenwoning, is alleen een gezamenlijke inschrijving op hetzelfde adres bij de GBA niet genoeg en kan een verblijfsvergunning in die gevallen toch worden geweigerd of ingetrokken. Het is daarom belangrijk dat er regelmatig adrescontroles plaatsvinden door de Vreemdelingendienst om te controleren of mensen in de praktijk wel echt op hetzelfde adres wonen. Dit is een van de weinige concrete dingen die gedaan kunnen worden om het grote aantal schijnrelaties en -huwelijken aan te pakken. Wanneer echter door de IND niet eens goed naar de situatie op papier wordt gekeken (middels GBA-gegevens), zal het niemand verbazen dat helemaal niet goed naar de situatie in de praktijk wordt gekeken (middels het uitvoeren van adrescontroles). Het door de Vreemdelingendiensten uitvoeren van adrescontroles gebeurt bijna nooit! Alleen als er concrete aanwijzingen zijn dat er sprake is van een schijnhuwelijk of schijnrelatie vinden dergelijke controles plaats, maar zelfs dan blijven ze vaak achterwege. Het feit dat ook dit bekend is bij vreemdelingen doet het toch al grote aantal schijnrelaties en schijnhuwelijken uiteraard alleen maar verder toenemen. De «pakkans» is zo klein, dat dat feit alleen al het aangaan van schijnrelaties stimuleert.

3.3 Slechte controle op documenten

De hele procedure rond het aanvragen en verkrijgen van een verblijfsvergunning is een papieren exercitie. En de mogelijkheden om met valse papieren verblijfsrecht te krijgen kennen geen grenzen. Denk aan het verkrijgen van verblijfsrecht op grond van het EU-verdrag met een vals EU-paspoort, het met valse geboorteaktes over laten komen van kinderen die niet de eigen kinderen zijn, het verstrekken van valse ongehuwd-verklaringen door mensen die in het land van herkomst gehuwd zijn en een andere vrouw in het kader van een partnerrelatie naar Nederland willen halen;

Het is dan ook van groot belang om alle door vreemdelingen verstrekte documenten zeer zorgvuldig te controleren. Dit gebeurt echter niet; de IND neemt zelfs genoegen met kopietjes van de benodigde documenten, waar uiteraard eenvoudig mee te knoeien valt! En als de in kopie verstrekte gegevens er geloofwaardig uit zien, verstrekken de beslismedewerkers een verblijfsvergunning. Met de huidige ondermaatse controle op documenten worden veel verblijfsvergunningen ten onrechte verstrekt en het is een kwestie van tijd dat bijvoorbeeld een terrorist op grond van valse persoonsgegevens Nederland binnenkomt en hier een aanslag pleegt.

3.4 Het helemaal niet toetsen van verblijfsaanvragen

De slechte uitvoering van het vreemdelingenbeleid door de IND gaat helaas nog een grote stap verder dan het slecht controleren van dienstverbanden, samenwoning en documenten. Vaak wordt namelijk helemaal niet gekeken of (nog) aan de voorwaarden wordt voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen of te behouden! De snelste manier om werkvoorraden weg te werken is namelijk het bijna blind inwilligen van de vele verblijfsaanvragen. Deze simpele «opgeruimd staat netjes» strategie wordt schandalig vaak toegepast. Een klein voorbeeld hiervan is dat er in 2004 maar liefst zesenvierendertigduizend aanvragen om verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning zijn ingewilligd, terwijl (behoudens een openbare orde toets en een toets aan het paspoort-vereiste) niet is gekeken of aan alle relevante voorwaarden voor verlenging is voldaan. Het feit dat bijna vijftigduizend vreemdelingen hun

verblijfsvergunning konden behouden, ook al voldeden ze niet aan het inkomensvereiste of het samenwoningsvereiste, heeft natuurlijk kwalijke, en dure, gevolgen. Zelfs de meest opzichtige indicaties dat er iets «fout» zat werden opzij geveegd.

3.5 De streepjescultuur

Het slecht, of zelfs helemaal niet, toetsen van verblijfsaanvragen heeft te maken met de politieke druk om tijdig op verblijfsaanvragen te beslissen. Als de capaciteit van de IND niet is opgewassen tegen de enorme hoeveelheid verblijfsaanvragen (en dat is in feite constant het geval), worden de verblijfsaanvragen zonder volledige toetsing ingewilligd. Dit maakt de vreemdelingenwet slechts een papieren wet. Kwantiteit, ofwel het zo snel mogelijk afdoen van zo veel mogelijk zaken, is binnen de IND vele malen belangrijker dan kwaliteit.

Het is precies deze omstandigheid die leidt tot veel van de hiervoor besproken problemen. Een afgedane zaak wordt binnen de IND als een «streepje» gezien, dus daarom wordt door de IND-medewerkers gesproken over «streepjescultuur» als dit probleem ter sprake komt. Die cultuur heerst in alle lagen van de organisatie: van het hoofd van de IND, die bijvoorbeeld verantwoordelijk was voor voornoemde 46 000 zaken, tot de beslismedewerker die op individuele verblijfsaanvragen beslist. Alle medewerkers worden door hun leidinggevende bijna uitsluitend beoordeeld («afgerekend») op het aantal zaken dat ze afhandelen: de «productie». Hoe hoger de productie, des te beter het is en hoe minder je je zorgen hoeft te maken om een negatieve beoordeling. Als de productienorm echter niet wordt gehaald krijg je dat onherroepelijk op je bordje.

De effecten van het feit dat beslismedewerkers constant de hete adem van de productiedruk in de nek voelen zijn desastreus. De meeste medewerkers willen de hen toebedeelde zaken veel te snel afdoen, waarbij niet goed wordt onderzocht of wel aan alle relevante voorwaarden wordt voldaan. En als duidelijk is dat niet aan de voorwaarden wordt voldaan, wordt toch een oogje dichtgeknepen om de zaak snel af te doen. Het aantal ten onrechte ingewilligde verblijfsaanvragen, dat het gevolg is van deze mentaliteit, moet astronomisch zijn. Het probleem is echter dat de ten onrechte ingewilligde zaken nauwelijks aan het licht komen, want deze beslissingen worden in tegenstelling tot afwijzingen uiteraard niet aangevochten bij de rechter. De inwilligende beschikkingen verdwijnen in handen van de tevreden vreemdelingen en alleen bij puur toeval wordt af en toe ontdekt dat iets niet klopt aan de genomen beslissing.

3.6 Slechte aanpak van fraude

In de «Rijksbegroting Justitie 2007» lezen we de volgende opmerking met betrekking tot het verbeteren van de werkwijze van de IND: «Fraudebestrijding. Hier is al in 2006 mee begonnen». Met andere woorden: De afgelopen decennia kon de boel steeds vrijuit bedonderd worden, maar nu is een begin gemaakt om dat te stoppen. Het op die manier achter de feiten aanlopen geeft natuurlijk niet veel vertrouwen voor de toekomst. De poging om eindelijk fraude aan te pakken is gedoemd te mislukken omdat, zoals al naar voren is gekomen, de huidige werkwijze van de IND juist alle mogelijke vormen van fraude uitlokt en beloont.

De tekortschietende fraudebestrijding blijkt uit ontelbare zaken. Een voorbeeld: Per jaar worden ongeveer 200 000 verblijfsdocumenten aangevraagd. Een fors deel daarvan betreft de aanmaak van nieuwe verblijfsvergunningen voor vreemdelingen die hun verblijfsvergunning zijn kwijtgeraakt. Het aantal aanvragen voor vervanging van verblijfsvergunningen

wegens verlies of diefstal is zo groot (tienduizenden per jaar), dat met recht vraagtekens kunnen worden gesteld bij de betrouwbaarheid van de meldingen. Veel vreemdelingen «verliezen» hun verblijfsvergunning namelijk bijzonder vaak, zelfs meerdere keren per jaar, en dienen bij de IND herhaaldelijk aanvragen in voor een vervangend verblijfsdocument. Deze aanvragen worden routinematig, zonder fraudeonderzoeken ingewilligd. Het spreekt voor zich dat veel «verloren» of «vervangende» verblijfsdocumenten in handen van kwaadwillende belanden.

4. Aanbevelingen

Het is duidelijk dat het voor vreemdelingen geen enkel probleem is om, goedschiks of kwaadschiks, een verblijfsvergunning te bemachtigen. Het beleid werkt in de hand dat (op valse gronden) heel eenvoudig verblijfsrecht kan worden verkregen. De toelatingsvoorwaarden zijn veel te slap en door het gebrek aan controle bovendien makkelijk te omzeilen. Mensen die niet aan de voorwaarden voldoen, krijgen/houden toch massaal verblijfsrecht. En zelfs wanneer dat toch niet lukt, is er nog steeds niets aan de hand: vroeg of laat vallen vreemdelingen vanzelf onder een «bijzondere (pardon)regeling». Niet uit Nederland vertrekken door vele verblijfsaanvragen te doorlopen is het enige wat ze daar voor hoeven te doen. Ondertussen hebben we het gezinsmigratiebeleid voor een groot deel uit handen gegeven aan de EU, die de immigratiedrempels zo laag heeft gelegd, dat ontelbare niet-westerse immigranten daar probleemloos overheen stappen, en Nederland daar al niets meer aan kan doen. Hierbij tast men zelfs in het duister over aantallen immigranten die zo binnenkomen.

De controle op de immigratie is kortom volledig verdwenen. En zo blijft de immigratieramp zich in Nederland voltrekken. Aangezien helder is dat dit onze maatschappij ernstig ontwricht, is de noodzaak tot ingrijpen bijzonder groot. Hieronder volgen aanbevelingen om de immigratieramp van Nederland tot staan te brengen.

- *Parlementaire enquête*

De prijs die de Nederlandse samenleving betaalt voor de zich voltrekende immigratieramp is letterlijk en figuurlijk gigantisch. Daarom dient er zo snel mogelijk een parlementaire enquête te komen om de vele problemen te belichten en uit te diepen. Enerzijds moet daarbij aandacht worden geschonken aan het wanbeleid, dat het vreemdelingenbeleid in heden en verleden ontegenzeggelijk is, en anderzijds moet de disfunctionerende IND onder de loep worden genomen. De ware aard van migratie naar Nederland moet mede door middel van gesprekken met betrokken personen grondig geanalyseerd worden. Zo kan ook een einde worden gemaakt aan de ongewenste situatie dat het immigratie-thema is «gekaapt» door partijdige organisaties zoals vluchtelingenwerk en de publieke omroep, die politiek en samenleving voortdurend gekleurde informatie over het onderwerp geven, en daarnaast belangrijke/relevante informatie achterhouden. Op grond van de blootgelegde, harde, feiten moet de immigratieramp van Nederland vervolgens met een gezonde dosis daadkracht worden bestreden.

- *Immigratiestop*

Omdat immigratie van mensen afkomstig uit moslimlanden enorme problemen met zich meebrengt voor de Nederlandse samenleving (integratieproblemen, veiligheidsproblemen, een veel te hoge druk op uitkeringen, onderwijs, gezondheidszorg etc.) is het meer dan gerechtvaardigd om voor een periode van ten minste vijf jaar geen (gezins-) migratie van mensen uit moslimlanden naar Nederland toe te staan.

Bij het proberen op te lossen van de problemen is al bewezen dat dweilen met de kraan open niet werkt!

Zolang deze immigratiestop niet haalbaar is, moet het vreemdelingenbeleid in ieder geval op de volgende punten worden gewijzigd:

- *Een einde maken aan de «binnen zonder kloppen» benadering*

Hoewel vreemdelingen die naar Nederland willen komen vantevoren meestal in het bezit moeten zijn gesteld van een (door de ambassade in het land van herkomst afgegeven) machtiging tot voorlopig verblijf (MVV), mogen vreemd genoeg dus ook vreemdelingen die geen MVV hebben de beslissing op een verblijfsaanvraag in Nederland afwachten. Om echt streng te zijn aan de poort, moet deze tegenstrijdigheid natuurlijk worden weggenomen. Dat kan eenvoudig door uitsluitend vreemdelingen die met een MVV Nederland zijn ingereisd, en waarvan vantevoren dus is vastgesteld dat ze aan de toelatingsvoorwaarden voldoen, in staat te stellen om de beslissing op hun aanvraag om een verblijfsvergunning hier af te wachten.

- *Elke vreemdeling kan slechts één verblijfsaanvraag indienen*

Om paal en perk te stellen aan het door veel vreemdelingen eindeloos indienen van verblijfsaanvragen, moet dit gelimiteerd worden tot één aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning. Het kabinet moet haar beslissing om de door een kamermeerderheid aangenomen motie Wilders niet uit te voeren dan ook herzien!

- *Snellere intrekking van de verblijfsvergunning bij verblijf in buitenland*

Het hebben van een Nederlandse verblijfsvergunning moet betekenen dat ook in Nederland wordt gewoond. Daarom moet het verblijfsrecht van migranten worden ingetrokken bij een verblijf in het buitenland van langer dan zes weken. Hier moet ook actief op worden gecontroleerd.

- *Asielvergunningen blijven altijd tijdelijk*

Het is van belang om ook het misbruik van het asielbeleid tegen te gaan. Dit kan onder meer door asielzoekers, die veilig terug kunnen keren naar hun land van herkomst, hun verblijfsrecht in Nederland te laten verliezen. Dit brengt met zich mee dat naturalisatie voor deze groep niet langer mogelijk moet zijn. Asielzoekers die naar Nederland komen om zich hier definitief te vestigen worden met deze maatregelen ontmoedigd. En echte vluchtelingen, die niet in de eigen regio kunnen worden opgevangen, kunnen – mits gelimiteerd – een veilig bestaan in Nederland leiden voor zolang dat noodzakelijk is.

- *Geen bijzondere regelingen*

Illegalen- of pardonregelingen moeten definitief tot het verleden behoren. Daarmee wordt wangedrag immers beloond, zoals procedurestapelen en het negeren van aanzeggingen om Nederland te verlaten. Ook wordt met de regelingen het foute signaal gegeven dat het loont om naar Nederland te komen zonder dat aan de gangbare verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

- *Hardere aanpak van criminele migranten*

De verjaringstermijn van misdrijven, waarna verblijfsaanvragen niet meer kunnen worden afgewezen op grond van de openbare orde, moet in alle gevallen naar tien jaar. Daarnaast moeten criminele vreemdelingen, die wel verblijfsrecht hebben maar niet de Nederlandse nationaliteit, na elk gepleegd misdrijf het land uit worden gezet. Allochtone criminelen die wel de Nederlandse nationaliteit hebben, maar daarnaast ook een andere, moeten in bepaalde gevallen gedenaturaliseerd en uitgezet worden. Hierbij valt te denken aan recidiverende straatterroristen. Wanneer de daders minderjarig zijn, moeten ook de ouders worden uitgezet. Zij zijn

immers verantwoordelijk voor de opvoeding van hun kinderen, en zullen die waarschijnlijk beter ter hand nemen als hun verblijfsrecht vervalt bij wangedrag van hun kinderen. Er moet een einde worden gemaakt aan de rareiteit dat gevangenisstraf in het buitenland een reden is om niet aan de gebruikelijke verblijfsvoorwaarden te hoeven voldoen, zoals het niet mogen verplaatsen van het hoofdverblijf buiten Nederland.

- *Hardere aanpak van vreemdelingen die valse gegevens verstrekken*

Het claimen van een verblijfsvergunning middels leugens en bedrog moet worden ontmoedigd. Mensen die bewust valse gegevens verstrekken, of bewust relevante gegevens verzwijgen, zouden dan ook hun rechten moeten verspelen om ooit nog voor verblijf in Nederland in aanmerking te komen.

- *Zelfstandig verblijf na 10 jaar in plaats van na 3 jaar*

De termijn van drie jaar, waarna gezinsmigranten zelfstandig verblijfsrecht, of een Nederlands paspoort krijgen, moet opgerekt worden naar 10 jaar. Dit vertraagt de zogenaamde ketenmigratie.

- *Maximaal één niet-westerse partner laten overkomen*

Misbruik van het gezinsvormings- en herenigingsbeleid kan ook eenvoudig worden tegengegaan door een grens te stellen van maximaal één niet-westerse partner die elk individu naar Nederland over kan laten komen.

- *Het uitsluiten van de overkomst van ex-partners*

Een andere noodzakelijke ingreep om misbruik van het gezinsmigratiebeleid tegen te gaan is het stoppen van het toestaan van de overkomst naar Nederland van ex-partners. Het massaal toepassen van de zogenaamde wisseltruc rechtvaardigt dat.

- *Criminelen mogen geen partner en/of familielid naar Nederland laten overkomen*

Veel allochtone criminelen laten een partner en/of familielid uit het buitenland overkomen. Deze partners en/of familieleden vestigen zich dan dus bij mensen, die niet in staat zijn gebleken om het goede voorbeeld te geven voor fatsoenlijke en succesvolle deelname aan de Nederlandse samenleving. Hun integratie verloopt dan ook vaak zeer problematisch en niet zelden raken kinderen van criminelen hier ook op het criminele pad. Wie veroordeeld is wegens een misdrijf, moet daarom het recht verliezen om een partner c.q. familielid uit het buitenland te halen. Omdat niet-westerse allochtonen al fors zijn oververtegenwoordigd in de criminaliteitsstatistiek geldt dit voorstel alleen voor niet-westerse allochtonen die om overkomst van een partner/familielid vragen. Potentiële vrouwelijke migranten worden met deze maatregel overigens beschermd. Zo kunnen mannen die veroordeeld zijn wegens mishandeling van hun partner, als gevolg van deze maatregel geen andere partner uit het buitenland halen, die anders wellicht ook met (huiselijk) geweld zou worden geconfronteerd.

- *Het verstrekken van een waarborgsom bij gezinsvorming*

Immigratie kost de Nederlandse samenleving veel meer geld dan het oplevert. Dit komt onder meer door de hoge uitkeringsafhankelijkheid onder allochtonen. Het ligt in de rede dat de rekening van door migranten gemaakte kosten in de eerste plaats betaald moet worden door degenen die deze migranten naar Nederland hebben laten overkomen. Daarom stellen wij voor dat iedereen die een partner uit het buitenland haalt, een waarborgsom van € 10 000,- moet betalen. Wanneer de migrant binnen de eerste 10 jaar van zijn/haar verblijf in Nederland – op wat voor wijze

dan ook – een beroep doet op publieke middelen (uitkering, huursubsidie e.d.), wordt deze waarborgsom ingehouden.

- *Gezinsmigratie alleen mogelijk voor (huwelijks)partners en voor kinderen beneden de 15 jaar*

Het Nederlandse vreemdelingenbeleid maakt het mogelijk dat men om overkomst kan vragen van onder meer kinderen (ook van meerderjarige kinderen) en ouderen (van 65 jaar of ouder). Deze reikwijdte van gezinsmigratie is veel te ruim, en moet beperkt worden tot (huwelijks)partners en kinderen van beneden de 15 jaar. Het spreekt immers voor zich dat oudere kinderen, die bijna geheel zijn opgegroeid in een ander land, moeilijker in Nederland kunnen aarden dan jongere kinderen. Ouders die hun kinderen uit het buitenland over willen laten komen, moeten hiertoe dus een aanvraag indienen voordat de kinderen de leeftijd van 15 jaar hebben bereikt.

- *Gezinsmigratie alleen mogelijk voor partners van 24 jaar of ouder*
Vóór 1 november 2004 was de minimum-leeftijd om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsvergunning voor gezinsvorming- of hereniging 18 jaar. Dit gold zowel voor de migrant, als voor degene die deze migrant naar Nederland liet overkomen. Deze leeftijdsgrens is daarna opgerekt naar 21 jaar in geval van gezinsvorming, maar bij gezinshereniging bleef de leeftijdsgrens van 18 jaar gehandhaafd. Dit onderscheid is onzinnig. Bij gezinsvorming- en hereniging zou eenzelfde leeftijdsgrens gehanteerd moeten worden, en wel een grens van 24 jaar (voor beide partners). De kans dat ouders hun kinderen in een huwelijk kunnen dwingen neemt immers af naarmate kinderen ouder en zelfstandiger worden.

- *Afstand nemen van EU-beleid op het gebied van gezinsvorming- en hereniging*

Er moet afstand worden genomen van het EU-gezinsmigratiebeleid, dat onvoorstelbaar slap is, en onvoorstelbaar veel misbruik in de hand werkt. De nationale toelatingsvoorwaarden worden al op grote schaal omzeild.

- *Migranten moeten Nederlandse waarden en normen delen: assimilatiecontract*

Een noodzakelijke eis aan de (toekomstige) migrant is het tekenen van een «assimilatiecontract» met de Nederlandse overheid. Hiermee geeft de migrant te kennen dat hij de Nederlandse dominante waarden en normen zal gaan delen. Het niet tekenen van dit contract zal een directe afwijzingsgrond zijn van de verblijfsaanvraag en een intrekingsgrond van de verblijfsvergunning van vreemdelingen die hier al zijn. Dit laatste gebeurt ook als vast komt te staan dat het contract niet wordt nageleefd. Het contract zal onder meer toe gaan zien op: gelijkheid tussen man en vrouw, het niet accepteren van gebruik van fysiek geweld tegen vrouwen, het principe van scheiding tussen kerk en staat en de vrijheid van homoseksuelen om een relatie aan te gaan met iemand van hetzelfde geslacht.

- *Remigratie naar het land van herkomst bevorderen*

Het is al lang bewezen dat immigratie in zijn huidige vorm – in tegenstelling tot wat velen beweren – ons land niet heeft verrijkt! In uitgaven van het Sociaal Cultureel Planbureau, onder andere over de gevolgen van immigratie voor onze economie, is uitvoerig becijferd dat de kosten van de komst van niet-westerse migranten naar Nederland veel groter zijn dan de baten. Dan hebben we het nog niet eens over de gevolgen van de immigratie op terreinen als veiligheid. Het is dus grote onzin om migratie in zijn huidige vorm als oplossing voor economische problemen als de toenemende vergrijzing te zien. Het feit dat de Europese Commissie dit wel doet, geeft de gevaren van de EU nog maar weer eens aan.

De problemen die immigratie met zich heeft meegebracht kunnen worden verminderd door in te zetten op remigratie. Onderzoek van Regioplan beleidsonderzoek heeft aan het licht gebracht dat elke vreemdeling, die in het kader van de remigratiewet vrijwillig terugkeert naar het land van herkomst, de schatkist over een periode van 10 jaar maar liefst € 33 531 oplevert. Dus zelfs met de betaling van zeer forse terugkeerpremies aan deze vreemdelingen, wordt er enorm veel geld bespaard op uitgaven voor zaken als uitkeringen, huursubsidie, gezondheidszorg en onderwijs. Deze uitgaven zouden wel moeten worden gedaan als de remigrerende vreemdelingen in Nederland zouden zijn gebleven. Nog belangrijker dan het financiële aspect is echter dat de integratieproblemen verminderen en dat de Nederlandse kernwaarden minder onder druk komen te staan. Op korte termijn dient 250 miljoen euro geïnvesteerd te worden om de vrijwillige remigratie van vreemdelingen verder te stimuleren.

- *Bezem door de IND*

De ongelooflijk slechte wijze waarop de Vreemdelingenwet is gehandhaafd is bijna misdadig te noemen, als we de gevolgen daarvan voor de Nederlandse samenleving in ogenschouw nemen. Het slecht of helemaal niet toetsen van verblijfsaanvragen, waardoor tienduizenden vreemdelingen ten onrechte een verblijfsvergunning hebben gekregen en nog steeds krijgen, richt misschien wel even veel schade aan als het slechte beleid. De werkwijze bij de IND moet drastisch worden omgegooid, waarbij alle verblijfsaanvragen actief aan alle toelatingsvoorwaarden worden getoetst. Daarbij moeten veel meer middelen beschikbaar komen om deze goede toetsing, bijvoorbeeld op het gebied van inkomen, samenwoning en documenten, mogelijk te maken. De streepjescultuur die van de IND een verblijfsaanvragen-inwilligingsmachine maakt, moet verdwijnen. Als er al productiedruk moet zijn, moet die zich uitsluitend richten op het aantal afwijzingen. Vanzelfsprekend moet fraudebestrijding topprioriteit krijgen.

5. Beslispunten

Op grond van het bovenstaande luiden de beslispunten dan ook als volgt:

- Er dient een parlementaire enquête te komen over het immigratiebeleid en de uitvoering daarvan door de IND.
- Er dient een immigratiestop te komen van ten minste 5 jaar voor mensen uit moslimlanden.
- Alleen vreemdelingen die met een geldige MVV Nederland zijn ingereisd mogen de behandeling van hun aanvraag om een verblijfsvergunning in Nederland afwachten.
- Elke vreemdeling kan slechts één reguliere verblijfsaanvraag indienen.
- Bij verblijf in het buitenland van langer dan 6 weken dient de verblijfsvergunning te worden ingetrokken.
- Asielvergunningen zijn altijd tijdelijk.
- Er dienen geen bijzondere (pardon)regelingen meer te komen.
- Criminele immigranten dienen harder aangepakt te worden.
- Vreemdelingen die valse gegevens verstrekken kunnen nooit verblijfsrecht in Nederland krijgen.
- Gezinsmigranten kunnen pas na 10 jaar zelfstandig verblijf krijgen.
- Ieder individu kan niet meer dan één niet-westerse partner naar Nederland over laten komen.
- Ex-partners kunnen niet naar Nederland gehaald worden.
- Criminelen mogen geen partner en/of familielid naar Nederland laten overkomen.
- Bij gezinsmigratie dient een waarborgsom verstrekt te worden.
- Gezinsmigratie is alleen mogelijk voor (huwelijks)partners en voor kinderen beneden de 15 jaar.

- Gezinsmigratie is alleen mogelijk voor partners van 24 jaar of ouder.
- Er dient afstand genomen te worden van het EU beleid op het gebied van gezinsvorming en -hereniging.
- Migranten dienen een assimilatiecontract te ondertekenen.
- Remigratie naar het land van herkomst dient bevorderd te worden.
- De werkwijze van de IND moet verbeterd worden.

6. Financiën

De hier voorgestelde immigratiebeperkingen zullen positieve financiële consequenties hebben. Aangetoond is immers dat immigranten veel kosten met zich meebrengen op het gebied van huisvesting, uitkeringen, onderwijs, gezondheidszorg en veiligheid. Minder immigratie betekent dus minder kosten.